

■ Sesizarea AEP care putea schimba rezultatul alegerilor prezidențiale
PAGINA 3

■ Transgaz și-a dublat profilul în 2025
PAGINA 3

■ Noi probe în scandalul Dieselgate: giganții auto ar fi demarat discuțiile încă din 2006
PAGINA 9

■ TradeVill: TeraPlast revine în joc
PAGINA 9

■ Acord România - OMS pentru reforme în sănătate: sprijin tehnic, digitalizare și reducerea inegalităților
PAGINA 10

■ „Poluanții eterni” ajung în miere: un studiu avertizează asupra riscurilor pentru albine și securitatea alimentară
PAGINA 10

GRAM AUR = 718,6797 RON

FRANC ELVEȚIAN = 5,5866 RON

EURO = 5,0953 RON

DOLAR = 4,3179 RON

Ziarul BURSA pregătește Supplementul
TEORIA DOBÂNZII
O analiză structurală a datoriei, capitalului și fragmentării globale de Florian Goldstein (MAKE)

Blocul Controlului Tehnologic - SUA și aliații vs. China

Dosar în Serial BURSA – Analiza blocurilor economice (Episodul 7)

COORDONATORUL STUDIULUI:
FLORIAN GOLDSTEIN

După documentarea fragmentării comerciale (Episoadele 1-4) și financiare (Episoadele 5-6), acest al șaptelea episod analizează cea de-a treia linie majoră de fractură a economiei globale: separarea tehnologică. Controlul exportului de cipuri avansate și echipamente de fabricație a creat până în februarie 2026 un bloc economic funcțional - nu prin tratat comercial, ci prin regim obligatoriu de restricții.

Statele Unite au instituit un regim extins de controale sub doctrina „Small Yard, High Fence” (Gard

înalț, curte mică). Conform Biroului pentru Industrie și Securitate (BIS), pachetul de reguli început în octombrie 2022 și extins masiv până în 2026 limitează:

- Exportul de cipuri pentru AI și supercomputing;
- Exportul de echipamente de litografie (EUV și DUV avansat).

Furnizarea de servicii tehnice și transferul de know-how către facilitățile chineze.

1. Situația la zi: Regimul formal de restricții tehnologice

Conform Biroului pentru Industrie și Securitate (BIS) din Departamentul Comerțului al SUA, regulile sunt juridice, obligatorii și extraterritoriale.

(continuare în pagina 11)

Cristian Onețiu: ”Cea mai frecventă greșeală a companiilor - confundă digitalizarea cu transformarea”

In procesul de transformare managerială, cea mai frecventă greșeală pe care o fac companiile este să confunde digitalizarea cu transformarea, ne-a declarat, într-un interviu, Cristian Onețiu, antreprenor, Business Mentor, subliniind că societățile ”instalează tool-uri noi pe procese vechi sau automatizează haosul”, iar de aceea este necesar un alt concept, un sistem structurat. Din acest motiv, Cristian Onețiu a

creat și lansat recent sistemul BizZOS, un Management Operating System - o nouă categorie de software care digitalizează, pentru prima dată, modul în care este operat managementul unei companii, nu doar activitățile sau datele acesteia. Domnia sa ne-a oferit, în interviu, detalii despre ce înseamnă BizZOS, respectiv ce presupune un management eficient al companiei. (A.V.)

(Citiți interviul în pagina 12)

Teheran: Simbolul a căzut! Dar structura va rezista?

Sursa foto: <https://www.ajazeera.com/>

Simbolurile cad mai repede decât structurile, iar moartea lui Ali Khamenei în plin război cu Statele Unite și Israelul confirmă această regulă dură a politicii, pentru că dispaiea unei figuri care a concentrat timp de decenii autoritatea religioasă și legitimitatea revoluționară nu dizolvă automat rețelele de putere, regulile de succesiune și mecanismele de control care au făcut posibilă continuitatea regimului. Republica Islamică a fost construită nu doar în jurul unei persoane, ci în jurul unui aranjament instituțional stratificat în care liderul suprem, clerul, Consiliul Gardienilor Revoluției, Adunarea Experților și aparatul militar au funcționat ca piese interdependente ale aceluiași mecanism, iar acest mecanism a fost proiectat tocmai pentru a preveni viol de autoritate în momente de criză.

CRISTIAN ONEȚIU

Confirmarea morții liderului într-un context de conflict deschis și de blocare a Străimilor Omuuz amplifică jocul simbolic, dar totodată accelerează reflexul de autoprotecție al sistemului, deoarece elitele care controlează forța armată și economia au interesul să evite dezintegrarea ordinii care le garantează poziția și resursele. În centrul acestui echilibru se află Corul Gardienilor Revoluției, organizație care a acumulat nudoarcapacitate militară, ci și părgăhie economică și rețele regionale, ceea ce îi permite să gestioneze tranziția fără a depinde exclusiv de consensul clerical. Dacă succesiunea este rapidă și controlată, iar noul lider este acceptabil pentru aparatul de securitate, atunci vom asista la o continuitate recalcitrantă, în care di-

menșiunea teocratică poate deveni mai puțin dominantă în discurs, dar rămâne utilă ca sursă de legitimitate formală.

Manifestările de bucurie apărute în unele orașe imane indică o eroziune a legitimității ideologice și o distanțare a unei părți a societății urbane față de mitologia revoluționară, însă ele nu echivalează cu o pierdere a monopolului coercitiv. Regimurile nu cad atunci când o parte a populației își exprimă eufonia, ci atunci când instituțiile de forță devin ambigue sau divizate, iar până în prezent nu există semnale că aparatul de securitate ar fi fracturat. Fraca instituționalizată, rețelele de patronaj și controlul asupra resurselor rămân active, iar în condiții de război aceste mecanisme tind să se consolideze sau semul mobilizării naționale.

Blocarea Străimilor Omuuz adaugă presiune externă și economică, însă ea poate fi integrată în narativu-

nea de fensivă a regimului, care transformă confruntarea cu puteri externe într-un argument pentru disciplină internă și coeziune. În astfel de momente, sistemele politice care au învățat să funcționeze sub sancțiuni și criza într-un instrument de consolidare, mai ales dacă represaliile sunt calibrate astfel încât să evite o distrugere sistemică a infrastructurii militare. Cheia nu este intensitatea emoției colective, ci capacitatea instituțiilor de a reproduce ordinea în condiții de stres.

Un regim post-teocratic este posibil doar dacă echilibrul intern se modifică în favoarea actorilor care privilegiază controlul militar și administrativ în detrimentul autorității religioase directe, dar aceasta ar fi o transformare graduală, nu o revoluție liberă.

(continuare în pagina 11)

Atacul asupra Iranului a declanșat confruntări în întreg Orientul Mijlociu

● Pe lângă Khamenei, și-au pierdut viața și o parte dintre liderii militari, iar sediul Gardienilor Revoluției a fost distrus
● Iranul a ripostat prin acțiunea True Promise 4, bombardând mai multe ținte din Israel și baze americane din statele arabe din zona Golfului ● Printre victimele bombardamentelor se numără și zeci de fete de la o școală primară din Iran și zeci de cetățeni israelieni, ultimii fiind victime ale atacului declanșat ieri de Teheran în preajma Ierusalimului

Conflictul care a izbucnit în primele ore ale zilei de sâmbătă, 28 februarie 2026, s-a transformat, în mai puțin de 48 de ore, într-un război regional cu efecte mondiale: Statele Unite și Israelul au lovit Iranul. Teheranul a ripostat cu rachete balistice și drone asupra Israelului și asupra unor ținte legale de prezență militară americană în statele arabe din zona Golfului Persic, iar autoritățile iraniene au confirmat duminică, 1 martie 2026, moartea liderului suprem Ali Khamenei, cu decesarea unei perioade

de 40 de zile de doliu național.

Anulul inițial al președintelui SUA privind demersul militar a fost urmat de detalii de spre țintele atacate: Donald Trump a spus că America a început „operațiuni majore de luptă” sub denumirea de „Epic Fury”, ce au vizat infrastructuri asociate programului nuclear iranian, reitând mesajul că Iranul nu poate avea niciodată o armă nucleară, dar și destrucția autorităților regimului de la Teheran. În paralel, miniștrii israelieni al Apărării, Israel Katz, a descris acțiunea drept „o

operațiune preventivă”, invocând amenințări la adresa securității Israelului.

Pentru Teheran, lovitura decisivă a fost decapitarea simbolică a regimului: moartea ayatollahului Ali Khamenei și a altor figuri de vârf ale aparatului de securitate și conducenței militare, într-o listă care include nume precum Ali Shamkhani (consilier de rang înalt), Abdolrahim Mousavi (șef militar), Aziz Nasirzadeh (miniștrii al Apărării) și altele cadre asociate structurilor de comandă.

Pe linie instituțională, succesiunea a fost împachetată imediat într-o formulă de „continuitate constituțională”. Potrivit informațiilor prezentate de agențiile de știri de la Teheran - IRNA, Mehr, Tasnim -, Alireza Afrafi a fost desemnat lider suprem (ayatollah) interimar, parte a unui aranjament provizoriu care să asigure conducerea în perioada de tranziție, „împreună cu președintele interimar și șeful sistemului judiciar”.

GEORGE MARINESCU

(continuare în pagina 2)